

Té una mare i una esposa
que amb ver amor l'han rebut;

si la mullê és fresca rosa,
la mare és font de virtut.

La velleta, a l'arribada,
desclou el llavi amb un rés;
de l'esposa enamorada;
surt del llavi el foc d'un bés.

Fent-li oblidar injustícies,
pel qui ha vençut el perill,
l'esposa teixeix carícies,
la mare abraça el bon fill;

i ell abatut per la febre
de l'enyor d'un goig suau,
després de tanta tenebra
troba en la llar un cel blau.

Bella claró el naixent día
dóna a l'heroi del treball;
l'ona cantant és destría,
canta l'aigua riu avall;

el Sol amb sa llum daurada
va amoixant-lo amb el seu bés
i un ocell dalt la teulada,
refla un himne al Progrés.

MARTÍ REVOLTÓS

No es pas tot hú

Moltas vegadas, Paquita,
estantme a n'el téu costat
he volgut dirte:—T'estimo,
com may a ningú he estimat.

Mes sempre al obrir els llabis,
no sé per qué, no he gosat
aquesta confessió ferte
y t'he dit al cel mirant;
—;Quína caló fá aquest vespre!
o bé: ¿Qué't sembla, plourá?

JAPET DE L'ORGA

Estiuheig

Qu'és bonic anar a fora
quan apreta la calò,
mes ananthi amb la *senyora*,
com acostumo a fer jo.

Tots els anys nostra alegría
es anar a una masía
de montanya.—Allá entre pins
respirém sempre bon ayre,
y aspirém ab gust el flaíre
que llensan els romanins.

Passém tres senmanas bonas
que ni'ns recordém del mon,
sense veure mes personas
que la Laya y en Ramón,
els amos de la masía,
que'ns obséquian tot lo día
fentnos menjar de sos fruits;
menjém guixas, farinetas,
pá moreno, unas monjetas
y uns fabóns que may son cuits.

Pro, ¡reñoys! y quína gana
ens sol vindre allá a pagés!
Un menja per la senmana,
y com si no tastés res;
y es que l'aigua n'es tan bona,
que us trobéu en poca estona
que'l menjar já l'heu pahit,
y si l'aigua es saludable
hi ha un vinet molt agradable
que deixa rejuvenit.

Allá'ns l'evém sempre d'hora;
ens amaním l'esmorzar,
y cistell y jo y *senyora*
las fonts'ném a visitar.

Ja hem tastat l'aigua gelada,
y tením taula parada
a terra ab lo mes precís,
donchs mentres va fent foch ella,
y rondina la paella
jo m'ajech i soch felís.

Havent esmorzat de prompte
per la brolla ens endinzém
y sense dárnosén compte
mil postures ens fem.
Allí gosém de la vida,
que a fruirla amb goig convida
contemplá el fullám verdós
assentats sobre la brosta;
y quan l'hora ja s'acosta
de dinar... toquém el dos.

Quan arribem a la casa,
ja sentím als porchs grunyar,
ens festeja'l gos, y l'ase
fá uns brams que fan enternir.
¡Pobret! Lluny d'esporguirmos
fins sembla que vulga dirnos:
«Quedeuvos al meu costat,»
lo qual no'ns causa molestias,
que aquí's viu milló entre bestias
que entre sabis a ciutat.

L'AVI RIERA

Intima

¡Y quin hivern! ¡quin fret!
Sort del vi que'ncar queda; sort del vi!

Beu, vida méva, beu,
que't veig pàlida avui, dols amor méu,
y tota tu tremolas.
¡Qué grochs que tens els llabis!
Beu, que aquest es lo vi dels méus avis,
es un vi que retorna.
¿Te'n recordas quan eram tan petits,
que bon jugant corriám com cabrits
per las inmensas vinyas?
Las vinyas fa molts anys que jas'han mort,
jo encar conservo d'ellas lo recort,
y aquest vi, hermosa aymía.
Eix vi no es estranger;
del cup va aná al seller,
no s'ha mogut de casa.
Té beu, dona del cor,
que no't farà cap mal, no tinguis por.
es vi pur de la terra catalana.
Dom la copa que vull tornarla á omplí,

té, beune més, á ma salut, sí, sí,
cuyta, estimada méva.
¿Ja t'ha passat el fret?
Beu, beu un xiquet més, sols un xiquet;
¿prou? doncas porta, que'm beuré'l que
[deixas.

Pobreta, ¡tota tu t'has revifat!
dona del cor, m'havias espantat.
...¡Y que n'estas d'hermosa!
Deixam ferte un petó...

Ay Déu... ¡quina dolsó
que hi trobat en ta boca!..

R. SURINYACH SENTIES

Fauleta

Deya á sa mare—l'hermosa Sió:
—No'm deixis sola—mareta no;
may m'abandonis—perqué ningú
m'estimaria—de cor com tú.
Sa mare deya—mirant al cel
eixas paraulas—dolsas com mel:
—Filleta meva,... trós del meu cor;
ja sabs de sobra—que'l nostre amor
sublim es sempre—gran é infinit;
l'amor de mare—may es fingit.

Ja may olvidis—á n'el roser
la rosa'l deixa—per son plaher;
lo rosé á n'ella—fiel y constant
no l'abandona—ni un sol instant.

Ara, filleta,—pensa un ratet
y'l fondo aplicat—d'aquest quentet.

AGUILETA

Llagrimosa

Tot resta en silenci.
Darrera la reixa
cuberta de flors y entre ciris
está la donzella:
las mans encreuhadas,
la cara com cera
y'ls llabis com fullas do rosa
marcidas y secas.

¡Tothom diu qu'és morta!
Mes jo no ho vull creure
que ahir va jurar estimarme...
Dormida á mi'm sembla.

¡Desperta ma vida!
¡Amor meu, desperta!

¡Felís qui del mon se'n allunya!
Y, ay, pobre qui's queda!

LL. SALVADOR

La Plaça nova

Esclatanta d'alegría
tota abrandada de foc,
bell espectacle ofería
la diada de Sant Roc,
al mig de la ciutat vella,